

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ταχ. Δ/ση: Α. Παπανδρέου 37
Τ.Κ. – Πόλη: 15180 - Μαρούσι
Ιστοσελίδα: www.minedu.gov.gr
E-mail: press@minedu.gov.gr

Δελτίο Τύπου

20/10/2011

**Σημεία ομιλίας της Υπουργού Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων,
Άννας Διαμαντοπούλου, στη Βουλή, στη συζήτηση για το πολυνομοσχέδιο του
Υπουργείου Οικονομικών**

Είδαμε χθες και σήμερα χιλιάδες λαού να είναι στο δρόμο, με αγωνία, με οργή, με φόβο για αυτό που γίνεται και για αυτό που θα συμβεί. Την ίδια στιγμή εκατομμύρια άνθρωποι, που δεν είναι στο δρόμο, αλλά στα σπίτια τους, έχουν τα ίδια αισθήματα: αγωνία, φόβο, οργή για το τί ξημερώνει αύριο. Αυτό το ζούμε όλοι μας. Ο καθένας από εμάς είναι κομμάτι αυτού του λαού. Ο καθένας από εμάς έχει βγει από τα σπλάχνα αυτού του λαού και ζει αυτό το καθημερινό δράμα, στα όρια της τραγωδίας, για τη χώρα.

Ο ελληνικός λαός σήμερα έχει πάνω από όλα ανάγκη για ελπίδα. Έχει ανάγκη από την προοπτική ότι παλεύουμε για να ξημερώσει μια καινούρια μέρα για τα παιδιά μας, για τη νέα γενιά, για το μέλλον της χώρας, της πατρίδας, του έθνους, που όλοι αγαπάμε και υπηρετούμε με πάθος.

Οι διχαστικοί λόγοι που ακούγονται, οι λόγοι που αποδίδουν προθέσεις και διαχωρίζουν αυτή τη Βουλή σε πατριώτες και μη, έρχονται από τις χειρότερες μέρες της ιστορίας μας. Έρχονται από τις σελίδες εκείνες της ιστορίας, που καλλιέργησαν, μέσα από χυδαίο λαϊκισμό, το διχασμό, απέδωσαν προθέσεις και μας οδήγησαν στις πιο δραματικές στιγμές της ιστορίας μας, σε εμφύλιες συρράξεις και σε μεγάλο εθνικό δράμα.

Σήμερα παλεύουμε όλοι, έχουμε όλοι απόλυτη συνείδηση του τι έχουμε μπροστά μας. Σε εμάς, που είμαστε στην κυβέρνηση, που είμαστε βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, έπεσε ο κλήρος να πάρουμε μόνοι μας στους ώμους μας, ελπίζω όχι μέχρι τέλους, την πιο δύσκολη στιγμή της χώρας. Γιατί δεν ψηφίζουμε απλά ένα σχέδιο νόμου σήμερα.

Σήμερα, οφείλουμε να οπλίσουμε τον Πρωθυπουργό, σε μία διαπραγμάτευση από την οποία κρίνονται σημαντικά ζητήματα. Κρίνεται το αν σύντομα θα υπάρχουν μισθοί και συντάξεις, αν θα μπορούμε να εισάγουμε πετρέλαιο, φάρμακα και πρώτες ύλες. Κρίνεται το αν η χώρα θα συνεχίσει να είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του παγκόσμιου συστήματος ή θα υψώσει γύρω της τείχη, όπως ήταν για χρόνια πολύ κοντινές μας χώρες. Το δίλλημα έρχεται και επανέρχεται. Τα προβλήματα είναι πολλά. Η κυβέρνηση πρέπει να αντιμετωπίσει και να λύσει ζητήματα και να υλοποιήσει πολιτικές. Δεν το κάνει πάντοτε ούτε με την ταχύτητα, ούτε με την αποτελεσματικότητα που πρέπει.

Ζητείται από αυτή την κυβέρνηση, με αυτή τη διοίκηση, σε αυτό το κλίμα, με το συγκεκριμένο πολιτικό σύστημα και το ρόλο που έχει, να κάνει σε 18 μήνες -αυτή είναι η απόσταση από πέρυσι το Μάιο- όσα δεν έχουν γίνει σε 30 χρόνια. Να τα συλλάβει, να τα συμφωνήσει, να τα φέρει στο Κοινοβούλιο, να τα ψηφίσει, να τα εφαρμόσει και να έχει και τα αποτελέσματα. Θα μπορούσε ίσως πολύ καλύτερα. Όμως δεν μπορεί κανείς να μη λάβει υπόψη του τα παραπάνω. **Σήμερα ο ελληνικός λαός θέλει ελπίδα και προοπτική. Αυτά που κάνουμε σήμερα να αποδώσουν αύριο.**

Αυτό έχει βάθος χρόνου μπροστά του και απαιτεί εθνική συνεννόηση. Πιστεύω ότι ακόμη και σήμερα, μετά από τη χθεσινή επαναλαμβανόμενη σύγκρουση, φαίνεται ότι όλα στο πολιτικό σύστημα είναι κομμάτια και θρύψαλα. **Εμείς, ως Έλληνες βουλευτές, πρέπει πάνω από όλα να απαιτήσουμε και να επιβάλουμε αυτή τη συνεννόηση.**

Η ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου είναι μία προϋπόθεση για την αξιόπιστη παρουσία μας στη διαπραγμάτευση των επόμενων ημερών, που απαιτεί εθνικό πλαίσιο. Πλαίσιο, στόχους και κόκκινες γραμμές. Και αυτές πρέπει να υπηρετηθούν από το σύνολο του πολιτικού συστήματος.

Η ιστορία σήμερα, όμως, χρειάζεται διαμέτρημα υπέρβασης. Αυτό που δεν μου αρέσει είναι η εύκολη κριτική. Η εύκολη απόδοση προθέσεων. Σε κάθε πράξη, σε κάθε λόγο να ψάχνουμε τι κρύβεται από πίσω και να μην κοιτάμε ποτέ την ανάγκη του μπροστά. Αυτή είναι η πολιτική μας, εμείς είμαστε οι πολιτικοί της χώρας. Σήμερα, εμείς έχουμε το βάρος. Και εμείς, όποιοι και να είμαστε, **οφείλουμε να σηκωθούμε, να υψώσουμε το ανάστημά μας, στις ανάγκες της εποχής.**

Θεωρώ ότι μπορούμε και ότι υπάρχουν πέντε σημεία, που το κάθε κόμμα θα μπορούσε να τοποθετηθεί και να συγκλίνουμε. Εκτός από το Κομμουνιστικό Κόμμα, που έκανε με σαφήνεια γνωστή τη θέση του και δεν μπορεί να μπει σε αυτή τη συνεννόηση γιατί ζητά έξοδο από το ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ένωση -είναι μία σαφής θέση που δεν χωρά συνεννόηση- τα υπόλοιπα κόμματα μπορούν.

Τα πέντε σημεία:

- Συμφωνούμε όλοι ότι η χώρα πρέπει να παραμείνει στην ευρωζώνη.
- Αλλαγή του οικονομικού πλαισίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πρέπει να συμφωνήσουμε ότι χρειάζεται μια άλλη πολιτική, με άλλους θεσμούς, νέο τρόπο αποφάσεων και σεβασμό των ήδη υπάρχουσών, που δεν μπορούν ο Γάλλος Πρόεδρος και η Γερμανίδα Καγκελάριας -με όλο το σεβασμό προς τους Αρχηγούς

δύο μεγάλων κρατών- έξω από τις συνθήκες, τους κανόνες, έξω από κάθε λογική, να συναντώνται και να αποφασίζουν.

- Οι καταθέσεις όλων των Ελλήνων πολιτών την επόμενη μέρα των διαπραγματεύσεων πρέπει να είναι εγγυημένες μέσω της επανακεφαλαιοποίησης όλων των ελληνικών τραπεζών.
- Ασφαλιστικά ταμεία: Να συμφωνηθεί οπωσδήποτε τρόπος αποζημίωσης των ασφαλιστικών ταμείων ό,τι και αν αποφασισθεί.
- Ελληνικό χρέος αξιόπιστο βιώσιμο: Αυτό αφορά τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει συμμετοχή των ιδιωτών, επιμονή σε αυτό που καταφέραμε για την επιμήκυνση της αποπληρωμής σε 30 χρόνια, για μείωση του επιτοκίου όπως έχουμε συμφωνήσει.

Είναι ένα πλαίσιο που μπορούμε να συμφωνήσουμε όλοι. Ας πει ο καθένας πού δεν συμφωνεί. Αυτό που δεν μπορούμε να κάνουμε είναι να πάμε στις Βρυξέλλες με κατακερματισμό του πολιτικού συστήματος, με μία κοινωνία κομμάτια και θρύψαλα, γιατί ό,τι και να συμφωνήσουμε η επόμενη μέρα δεν θα είναι αυτή που θέλουμε.

Έχουμε πολλά δείγματα στην ιστορία μας ότι συγκρουστήκαμε, διχαστήκαμε, πήγαμε πιο κάτω από εκεί που ήμασταν, αλλά σηκωθήκαμε ψηλά. Μπορούμε να το ξανακάνουμε δείχνοντας διαμέτρημα υπέρβασης, καθένας μας από εκεί που βρίσκεται: ο Βουλευτής, ο Υπουργός, ο Πρωθυπουργός, ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και η Αντιπολίτευση στο σύνολό της.

Τα ουσιαστικά που συζητάμε σήμερα δεν μπορούν να αναλωθούν ούτε σε κορώνες, ούτε σε εύκολες κραυγές. Η κριτική στην κυβέρνηση είναι αναγκαία, επιθυμητή και πολλές φορές και δίκαιη. Και η κυβέρνηση για τον κάθε τομέα και για την κάθε δέσμευσή της έχει απολογηθεί και θα κριθεί. Η μόνη παρατήρησή μου είναι ότι όλα αυτά που υπέγραψε και δεσμεύτηκε η κυβέρνηση, σε διαφορετικές χρονικές περιόδους, πρέπει κανείς αν θέλει να είναι αντικειμενικός, να τα τοποθετήσει όχι μόνο στο εσωτερικό και στις αντικειμενικές δυσκολίες αλλά και στο εξωτερικό.

Μιλάμε για μια χώρα η οποία δεν μπορεί να δανειστεί, στην οποία δεν μπορεί να έρθει ξένος επενδυτής και το σύνολο των ευρωπαϊκών προσωπικοτήτων, μέρα παρά μέρα, κάνουν δηλώσεις που αφορούν στο μέλλον της Ελλάδας. Η κυβέρνηση παλεύει να προσελκύσει επενδυτές που θα εξασφαλίσουν την εσωτερική ισορροπία, ώστε να μπορέσει να κάνει την αγορά να λειτουργεί. Σε αυτή την παγκοσμιοποιημένη οικονομία που όλα συνδέονται μεταξύ τους, δεν υπάρχει ούτε μία μέρα που να μην αμφισβητείται η ικανότητα της Ελλάδας να συνεχίσει και ότι μπορεί να πτωχεύσει.

Να σκεφτεί κανείς μια κυβέρνηση και έναν Πρωθυπουργό - οφείλουμε να είμαστε αντικειμενικοί και δίκαιοι- που καθημερινά δίνουν μάχη να πείσουν στο εξωτερικό ότι δεν θα πτωχεύσουμε, για να μπορέσουμε να προσελκύσουμε επενδύσεις και να κάνουμε την αγορά να λειτουργήσει. Πρέπει να «πέσει χρήμα» στην αγορά, να μην μειωθούν οι μισθοί. Αυτή είναι μια τόσο απλή αρχή. Γιατί άραγε η κυβέρνηση δεν την ακολουθεί; Έχει καμιά εμμονή, κάποιο σαδισμό απέναντι στον κόσμο;

Για παράδειγμα μια υπερχρεωμένη οικογένεια, που έχει υποθηκεύσει το σπίτι της, ζητάει δάνειο από την τράπεζα για να επενδύσει, να έχει έσοδα και να μπορεί να επιστρέψει στη συνέχεια όσα χρωστάει. Είναι σωστό αυτό το σχέδιο, έχει όμως μια προϋπόθεση: να πάρει το δάνειο. Όλοι αυτοί που μιλάνε για την άλλη λύση και τη άλλη δοσολογία να μας πουν πώς θα βρεθεί το αρχικό κεφάλαιο.

Όλοι εμείς οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ είμαστε από αυτές τις εκατοντάδες που είναι στους δρόμους και στους οποίους αναφερόμαστε όλοι. Και εμείς από εκεί μέσα είμαστε. Κάθε βουλευτής μας έχει οδύνη για το κάθε άρθρο. Έχει πρόβλημα αρχών για πολλά άρθρα. Δεν είμαστε ένας και δύο, είμαστε όλοι που έχουμε οδύνες μήνες τώρα. Δεν είμαστε ένα άλλο κομμάτι του ελληνικού λαού, ούτε ένα άλλο κομμάτι του πολιτικού συστήματος.

Απλά, κύριοι της Αντιπολίτευσης, έχετε την πολυτέλεια τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή ανέξοδα να κάνετε την κριτική που κάνετε. Αυτές οι οδύνες και οι αρχές που όλοι μας έχουμε – και κανένας δεν έχει περισσότερες από άλλους –έρχεται κάποια στιγμή που κονταροχτυπιούνται με μια μοιραία ευθύνη: τι θα γίνει την επόμενη ημέρα, και εάν καθένας από εμάς από την κυβέρνηση μπορεί να πάρει αυτή την ευθύνη, την οποία εσείς δεν υποχρεούστε, αυτή τη στιγμή, από το Σύνταγμα και τους Νόμους να πάρετε.

Μπορούμε τη Δευτέρα να πάρουμε την ευθύνη η χώρα να είναι εκτός διαπραγμάτευσης, να μην πάρει την 6^η δόση και αυτοί οι μισθοί των 500 ή 600 ευρώ να μην είναι ούτε 100 ευρώ; Εμείς αυτή την ευθύνη δεν μπορούμε να την πάρουμε, κύριοι της Αντιπολίτευσης, με τις εύκολες κορώνες!

Τα 5 σημεία στα οποία αναφέρθηκα έχουν τεθεί επανειλημμένα από την κυβέρνηση και δεν σημαίνουν στήριξη της, δεν σημαίνουν ότι καταλύουμε τη Δημοκρατία και ότι όλα τα κόμματα συμφωνούν με την κυβέρνηση, η οποία κάνει και πολλά λάθη και καθυστερήσεις.

Δεν θέλουμε τη στήριξη της κυβέρνησης – να είμαστε σαφείς. Θέλουμε- και νομίζω αυτό θα ανακούφιζε τον ελληνικό λαό – αυτές τις λίγες ημέρες μέχρι τη διαπραγμάτευση να συμφωνήσουμε στις κόκκινες γραμμές, σε αυτά που πρέπει να διαπραγματευτεί ο Πρωθυπουργός, γιατί θα είναι πολύ πιο ισχυρός εάν έχει πίσω του όλα τα κόμματα της Βουλής με ισχυρή εντολή.